

2. Ali je dajatev, kot je nadomestilo za uporabo vode, ki je predmet postopka v glavni stvari, ki zadeva izključno hidroelektrarne, ki delujejo na povodjih, ki zajemajo več avtonomnih skupnosti, ne pa tudi proizvajalcev, ki so imetniki koncesij za povodja znotraj ene same avtonomne skupnosti, ter proizvajalce energije z vodno tehnologijo, ne pa tudi proizvajalcev energije z drugimi tehnologijami, skladna z načelom nediskriminacije operaterjev iz člena 3(1) Direktive 2009/72/ES z dne 13. julija 2009 o skupnih pravilih notranjega trga z električno energijo ⁽¹⁾?
3. Ali je treba člen 107(1) PDEU treba razlagati tako, da gre za prepovedano državno pomoč pri dajatvi v obliki nadomestila za uporabo vode, kakršno je sporno, v škodo hidroelektrarn, ki delujejo na povodjih, ki zajemajo več avtonomnih skupnosti, in sicer zaradi uvedbe asimetrične obdavčitve na področju iste tehnologije glede na to, kje se elektrarna nahaja, plačilo tega nadomestila pa se ne zahteva od proizvajalcev energije iz drugih virov?

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2000/60/ES z dne 23. oktobra 2000 o določitvi okvira za ukrepe Skupnosti na področju vodne politike (UL, posebna izdaja v slovenščini, zvezek 15, poglavje 5, str. 275).

⁽²⁾ Direktiva 2009/72/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o skupnih pravilih notranjega trga z električno energijo in o razveljavitvi Direktive 2003/54/ES (UL 2009, L 211, str. 55).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunal Supremo (Španija) 13. februarja 2018 – Parc del Segre S.A. in drugi/Administración General del Estado

(Zadeva C-113/18)

(2018/C 161/36)

Jezik postopka: španščina

Predložitevno sodišče

Tribunal Supremo

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeče stranke: Parc del Segre S.A., Electra Irache S.L., Genhidro Generación Hidroeléctrica S.L., Hicenor, S.L., Hidroeléctrica Carrascosa, S.L., Hidroeléctrica del Carrión, S.L., Hidroeléctrica del Pisuerga, S.L., Hidroeléctrica Santa Marta, S.L., Hyanor, S.L., in Promotora del Rec dels Quatre Pobles, S.A.

Tožena stranka: Administración General del Estado

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba okoljsko načelo „plača povzročitelja obremenitve“ iz člena 191(2) PDEU in iz člena 9(1) Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2000/60/ES ⁽¹⁾ z dne 23. oktobra 2000, ki uvaja načelo povračila stroškov za storitve v zvezi z rabo vode, kot tudi ustrezno ekonomsko vrednotenje rabe vode razlagati tako, da nasprotujeta uvedbi nadomestila za uporabo celinskih voda za proizvodnjo energije, kakršno je to v sporu o glavni stvari, ki ne spodbuja učinkovite rabe vode niti ne določa mehanizmov za ohranjanje in zaščito javnih vodnih virov in katerega količinska opredelitev je popolnoma nepovezana z zmožnostjo povzročitelja škode na javnih vodnih virih, saj temelji izključno na zmožnosti proizvajalcev, da ustvarjajo prihodek?
2. Ali je dajatev, kot je nadomestilo za uporabo vode, ki je predmet postopka v glavni stvari, ki zadeva izključno hidroelektrarne, ki delujejo na povodjih, ki zajemajo več avtonomnih skupnosti, ne pa tudi proizvajalcev, ki so imetniki koncesij za povodja znotraj ene same avtonomne skupnosti, ter proizvajalce energije z vodno tehnologijo, ne pa tudi proizvajalcev energije z drugimi tehnologijami, skladna z načelom nediskriminacije operaterjev iz člena 3(1) Direktive 2009/72/ES z dne 13. julija 2009 o skupnih pravilih notranjega trga z električno energijo ⁽²⁾?

3. Ali je treba člen 107(1) PDEU treba razlagati tako, da gre za prepovedano državno pomoč pri dajatvi v obliki nadomestila za uporabo vode, kakršno je sporno, v škodo hidroelektrarn, ki delujejo na povodjih, ki zajemajo več avtonomnih skupnosti, in sicer zaradi uvedbe asimetrične obdavčitve na področju iste tehnologije glede na to, kje se elektrarna nahaja, plačilo tega nadomestila pa se ne zahteva od proizvajalcev energije iz drugih virov?

⁽¹⁾ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta 2000/60/ES z dne 23. oktobra 2000 o določitvi okvira za ukrepe Skupnosti na področju vodne politike (UL, posebna izdaja v slovenščini, zvezek 15, poglavje 5, str. 275).

⁽²⁾ Direktiva 2009/72/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o skupnih pravilih notranjega trga z električno energijo in o razveljavitvi Direktive 2003/54/ES (UL 2009, L 211, str. 55).

Pritožba, ki jo je PGNiG Supply & Trading GmbH vložila 14. februarja 2018 zoper sklep Splošnega sodišča (prvi senat) z dne 14. decembra 2017 v zadevi T-849/16, PGNiG Supply & Trading GmbH/Evropska komisija

(Zadeva C-117/18 P)

(2018/C 161/37)

Jezik postopka: poljščina

Stranki

Pritožnica: PGNiG Supply & Trading GmbH (zastopnik: M. Jezewski, odvetnik)

Druga stranka v postopku: Evropska komisija

Predlog

Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

- izpodbijani sklep Splošnega sodišča Evropske unije z dne 14. decembra 2017 v zadevi T-849/16, s katerim je bila tožba družbe PGNiG Supply & Trading zavržena, razglasi za ničnega;
- odloči, da je tožba družbe PGNiG Supply & Trading v zadevi T-849/16 glede na člen 263 PDEU, s katero je predlagana ničnost sklepa Komisije C(2016) 6950 final z dne 28. oktobra 2016 o spremembi pogojev za izvzetje plinovoda OPAL iz pravil o dostopu tretjih strani do sistema in o reguliranju tarif, odobreno na podlagi Direktive 2003/55/ES, dopustna.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Splošno sodišče je kršilo člen 263, četrti odstavek, PDEU, saj je nepravilno štelo, da se Sklep Komisije na pritožnico ne nanaša niti neposredno niti posamično ter ne pomeni predpisa, kar naj bi izhajalo iz nepravilne razlage s strani Splošnega sodišča narave in učinkov novega regulatornega izvzetja iz leta 2016, pri čemer pa je bil tudi kršen člen 36(1), od (a) do (e), Direktive o zemeljskem plinu (Direktiva 2009/73/ES), ker niso bila uporabljena merila za izvzetje za „novo plinsko infrastrukturo“ in njihova presoja ni bila opravljena tako, da bi se v zadostnem obsegu omogočilo sprejetje odločitve o naravi in vlogi izvzetja, uvedenega leta 2016 s Sklepom Komisije, in o novem regulatornem izvzetju iz leta 2016, saj za Sklep Komisije iz leta 2016, s katerim je bil spremenjen obseg izvzetja iz leta 2009, ni bil uporabljen člen 36(1) Direktive o zemeljskem plinu. Splošno sodišče naj ne bi presojalo o tem, ali je regulativno izvzetje novo, zaradi česar je opravilo nepravilno presojo učinkov sklepa Komisije na pritožnico.

Splošno sodišče naj bi napačno razlagalo člen 263 PDEU s tem, da je ugotovilo, da se Sklep Komisije na pritožnico ne nanaša neposredno. Ugotovitev Splošnega sodišča, da se Sklep Komisije ne nanaša neposredno na pritožnico, naj bi bila napačna. Pristop Splošnega sodišča ni v skladu z obstoječo sodno prakso, da se sklepi Komisije nanašajo neposredno na osebe, ki niso nacionalni regulativni organi ali naslovniki teh sklepov.